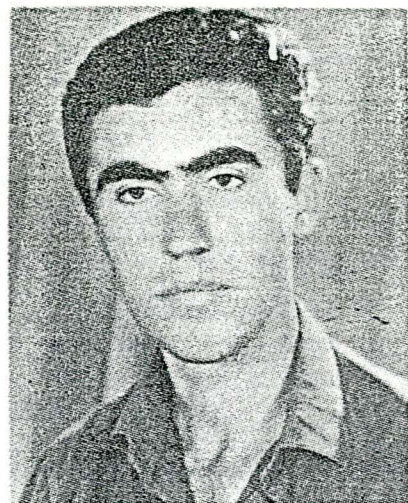

כהן, שלמה

שלמה (סולימן), בן שרה ואברהם, נולד ביום ט"ו בשבט תש"ה (29.1.1945) בטהרן שבפרס, ועלה ארצה עם הוריו, אחיו ואחיותיו בשנת תש"י (1950). תחילה למד בבית-הספר היסודי במושב טל-שחר שבעמק שורק, ואחר-כך למד בבית-הספר התיכון בקיבוץ חולדה. כתום י"ב כיתות, עמד בהצלחה בבחינות בגרות חיצוניות. שלמה, שכונה גם "סולי", היה בנם השלישי של בני הזוג כהן, יוצאי פרס. בן ארבע היה כשהגיע ארצה, ועד מהרה

התאקלם בחיי המושב טל-שחר, שם קבעה המשפחה את ביתה. שקט היה סולי בילדותו והעדיף את המשחקים שהמציא בכוח דמיונו על משחקי-הילדים המקובלים. מילדותו אהב את המשק. בסקרנות ובחיבה התבונן בפרות ובתרנגולות, וביקש להכיר מקרוב את עולם הצומח. אחותו נזכרת כיצד פעם, כשחילק פרורי-אוכל לאפרוחים בבית האמון, דרך בשוגג על אפרוח בן יומו, שגווע ומת. שלמה לא ניחם על האבידה, האשים עצמו במות האפרוח, וערך לו קבורה בחצר הבית. נער מסור היה ולא דחה מעולם כל בקשה שבקשוהו. הוא קם עם הנץ החמה וטיפל בפרות, נהג את הפרדות ואת הסוסים ועזר במלאכות הבית השונות. בבית-הספר היסודי היה תלמיד חרוץ וכשסיים את לימודיו שם המשיך ללמוד, כאמור, בקיבוץ חולדה. הדרך מטל-שחר לחולדה לא הייתה סלולה כהלכה, אך שלמה רכב על אופניו, בימי קור וגשם סוחף כבימי שרב, והגיע לכיתה בעוד מועד. הוא עשה חיל בלימודיו וגם היה פעיל בחיי החברה. בקסם אישיותו ליכד סביבו את חבריו במושב, ובבית-הספר ארגן מסיבות וטיולים, השתתף בפעולות ספורט שונות והיה פעיל במסגרת החוג הדרמטי. לימים הצטרף סולי למשמרת הצעירה של תנועת העבודה ונטל חלק בפעולותיה. לאחר

שעמד בהצלחה בבחינות הבגרות עבד שישה חודשים כשומר במטע תפוחים. כשערכה המשטרה ביקורת במטע ונתקלה בנער החמוש, חקרה אותו על מעשיו. סולי הצעיר לא התבלבל והסביר, שלא רצה ללכת בטל עד מועד גיוסו. "אתה השומר הכי צעיר באזור", השיבו השוטרים בחיוך. גבה-קומה היה סולי ויפה תואר, משוב לב הוריו, אחיו ואחיותיו.

שלמה גויס לצה"ל בראשית נובמבר 1963 ולאחר סיום הטירונות הוצב לחיל הרגלים. הוא השתלם בקורס מ"כים ואחר כך בקורס מש"קי מרגמות, ונודע כחייל בעל מזג טוב, המבצע כהלכה את המשימות המוטלות עליו.

במאי 1966, לאחר שסיים שלמה את שירותו הסדיר, שב למושב ילדותו, אל טל-שחר. עוד בטרם השתחרר מצה"ל מונה מזכיר המושב. בעיתון "דבר" נכתב אז, ששלמה כהן הוא המזכיר הצעיר ביותר במושבי הארץ. אכן צעיר היה, מלא מרץ ונבון. ארבע שנים תרם ממרצו ומן הידע שלו לארגון חיי המושב. בטקס הסדר בשנת תשל"א עלה בידו לשכנע את מר רענן וייץ להקים ברכת-שחייה במושב, כתמורה לאפיקומן הגנוב. בד-בבד עם פעילותו למען הכלל, הקים שלמה משפחה בישראל: הוא נשא לאישה את חברתו, שרה, והיה לאביהן של שתי בנות; שירלי נולדה במרס 1970 ו-ורדית – באוקטובר 1971. כשתמה תקופת כהונתו כמזכיר המושב, שימש כמנהל מכון התערובת במפעל "תדמיר", ותכנן הקמת מכון תערובת גדול, חדיש ויעיל באזור בית-שמש. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים נקרא שלמה ליחידתו בחיל התותחנים, ונשלח לחזית הדרום. שבועיים ימים לחם סולימן באומץ לב ובמסירות בקרבות הבלימה והפריצה, והקפיד לשגר מכתבים לאשתו ולהוריו. "אל תדאגו", כתב, "הכל יהיה בסדר". אחד מרעיו לקרב מספר: "במלחמה גיליתי סולימן אחר. הוא הקפיד מאוד שדברים ייעשו כהלכה, ולא ויתר גם על העניינים הטפלים. כמו שד עבד, מהר וטוב ובמחשבה צלולה. דווקא במלחמה הושיט ידו לעזרה, והיה לבבי מאוד". ביום כ"ג בתשרי תשל"ד (19.10.1973), יום הולדתה של הבת הקטנה, ורדית, נפגע שלמה ונהרג מרסיס פגז בציר הגידי, שבלב סיני. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל. השאיר אחריו אישה ושתי בנות, אב, אם, שני אחים ושתי אחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה, כתב מפקד הגדוד שלו: "שלמה היה חייל מסור, רציני ואהוב על חבריו. דאגתו לענייני הכלל הייתה קו האופי המיוחד שלו".